

λεπτὸν καὶ ἀτμηέλητον μύστακα, με μῆλα παρειᾶς ἐξωγκωμένα,
ὠχρός, ὠχρότατος.

Ἦτο ὁ . . . ἀσκητής!!! *

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἰουλίου 1897.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ. Ε. ΚΥΡΕΛΛΟΣ

* Ἄς μὴ ἐκλάβῃ ὁ ἀναγνώστης τὸ ἐκπληκτικὸν ὁμολογουμένως τοῦτο γεγονός, ὡς προσβάλλον ἢ μειοῦν τὸ ἠθικὸν τῆς μονῆς τοῦ Σαγματᾶ ἢ τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς, καθόσον ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς ὅσω καὶ οἱ μοναχοὶ αὐτῆς δὲν ἠδύναντο νὰ προμαντεύσωσιν, ὅτι ὑπὸ τὸ ράσον ἀσκητοῦ ἐκρύπτετο εἰς ἀχρεῖος, ὅταν δὲ ἐκπληκτοὶ ἔμαθον τὸ ἔγκλημά του πρῶτοι αὐνοὶ συνέτεινον διὰ τῶν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου μαρτυριῶν των εἰς τὴν δικαίαν καταδίχην τοῦ ἀσκητοῦ τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον φεισθέντες αὐτοῦ.

B. K.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΑ ΣΤΕΡΝΑ ΦΥΛΛΑ

Ἄρῃα πέφτουν, ἀρῃα
Τὰ ὀλόστερνα τὰ φύλλα,
Κι' ἀφίνουν κρούα ξύλα . . .
Ἄρῃα πέφτουν, ἀρῃά.

Πῶς μοιάζουν τῆς καρδιᾶς,
Ὅπου γιὰ τὸ σκοτάδι
Ἄργοκινάει τοῦ Ἄδην!
Πῶς μοιάζουν τῆς καρδιᾶς

Τὰ φύλλα χαρωπά
Θενὰ γυρίζουν πάλι
Τὴν ἀνοιξι τὴν ἄλλην,
Τὰ φύλλα χαρωπά.

Μὰ δόλια ἡ καρδιά
Ἐκεῖ βαθεῖα στὸ χῶμα
Θὰ κοίτεται ἀκόμα
Ἡ δόλια ἡ καρδιά.

ΑΓΙΣ ΘΕΟΣ